

Contactblad voor de 'vergaderingen' in Vlaanderen

In Memoriam voor een vriend

De Heer heeft onze geliefde broeder en goede vriend, Jan Bruyneel, op vrijdag 2 september, 's namiddags tegen half-vier thuisgehaald. Hij zou 13 oktober 78 jaar geworden zijn.

Het is allemaal zo plotseling gegaan! Woensdag zaten we nog gezellig bij de koffie te praten over o.a. zoals het vroeger was, en nu geworden is, over de begrafenis van onze broeder Ko Vergouwe in Breskens die 's anderendaags zou plaats vinden en waar we dan samen zouden heen gaan.

En op die bewuste donderdag zowat om half-twaalf, kwam over de telefoon de melding dat ik 'mijnheer Bruyneel niet moest komen afhalen want hij was plots ziek geworden'. Ik zou hem volgens afspraak om 13 uur afgehaald hebben om samen naar Breskens te reizen.

Net teruggekeerd van de begrafenis, weer de telefoon: de ziekte van onze broeder bleek inmiddels een ernstige hersenbloeding te zijn. Hij lag toen al op de 'Intensive Care'- afdeling van het UZ -Gent. We kregen toen al het sterk vermoeden dat Jan het 'Point of No Return' had bereikt. Zijn aardse reis liep ten einde. De Heer had beslist hem thuis te halen, thuis bij Hem in de eeuwige rust en gelukzaligheid.

Wat zullen we deze goede vriend en broeder missen! Voor mij, zowel als voor anderen, heeft hij een belangrijk deel bijgedragen in, niet alleen het lichamelijk welzijn, als arts, maar ook in het geestelijke, als broeder in Christus en goede vriend in tijden van verdriet en nood!

Persoonlijk kende ik hem al sinds 59 jaar geleden. Ik was toen een knaap van tien, toen we vanuit Ninove in Gent kwamen wonen en zag Jan (voor mij toen nog 'mijnheer Bruyneel') 's zondags in de vergadering. Hij droeg, zoals toen gebruikelijk, de zwarte fluwelen pet (baret) met één gouden ster, als eerste-jaarsstudent geneeskunde.

Een paar jaar later verloofde hij zich met mijn nicht, Rieky Kooyman (we waren zusters' kinderen). In die tijd begonnen de voortekenen van de nakende Tweede Wereldoorlog zich reeds te vertonen.

Bij het uitbreken daarvan moest hij, samen met alle mannen tussen zestien en vijfendertig jaar, naar Frankrijk reizen om aan de oprukkende duitse gevaar te ontsnappen. Op de fiets bereikte hij toen de Pyreneeën en kwam na de wapenstilstand, (ik dacht al in de maand juli) weer terug naar België om zijn laatste jaar voor dokter in de geneeskunde aan te vatten.

Hij slaagde met glans voor zijn 'doktersbul' en vestigde zich op vraag van de stichters van de 'Vereniging Rehoboth' in het grote huis met het boekendepot bij de 'Vergadering', want dat stond, na het overlijden van broeder en zuster Hengeveld, de vorige bewoners, leeg en zou door de Duitsers worden aangeslagen als het bleef leegstaan. En dat kon ook moeilijkheden geven voor het gebruik van het aangebouwde vergaderlokaal.

Zo begon onze broeder zijn dokterspraktijk in het 'huis-bij-de-Vergadering'. De mensen in de buurt noemden hem ter onderscheiding van andere dokters 'den dokter van 't kappelleke'. Zijn patiënten bezocht hij op de fiets. De fiets met houten velgen waarop hij de zowat 150 km reed -via sluike wegen over de grens - naar Eindhoven om zijn verloofde te bezoeken. Ze trouwden in 1942 en zo kwam er in het huis op de Brusselsteenweg nu een jong echtpaar te wonen.

In dat grote huis was er ook plaats voor een onderduiker, br Bram van Haneghem uit Breskens. Deze broeder, begaafd in de sierkunst, tekende in gotische letters de spreuk die sinds dan ook, als een sprekend getuigenis, de spreekkamer van dokter Jan sierde: "God is de Arts, ik dien Hem nu, zo Hij het wil genees ik u". De patiënten konden er niet naast kijken! Het is dan ook een aanleiding geweest voor menig gesprek op geestelijk vlak, met mensen die voor hun lichamelijke kwalen gekomen waren.

Onze broeder heeft, zover ik weet, op die wijze minstens vijf mensen tot de Heer mogen leiden, waarvan er vier (broeders) tot hun einde tot de 'vergadering' hebben behoord.

In dit huis werden ook hun vijf kinderen geboren en getogen. Toen zij er woonden was het ook een gastvrij huis. Men leefde er mee met de broeders en zusters van de 'vergadering' en stond steeds voor de gelovigen klaar als er hulp nodig was. Na afloop van de jaarlijkse 'Grote Vergadering' (toen op 15 augustus) werd er verzamelen geblazen en werd er in de huiskamer gezongen rond de piano. Dit werd op den duur een traditie! We beleefden toen telkens een fijn einde van de dag, wat 'ouderen' in de Vlaamse Vergaderingen zich nog wel zullen herinneren!

Dr. Bruyneel was inmiddels ook bekend geworden als één van de weinige dokters in het Gentse die, naast de algemene geneeskunde, ook de Homeopathie als specialiteit toepasten. Wat er mede toe bijdroeg dat hij enkele jaren na de oorlog reeds een drukke praktijk had opgebouwd.

Kort nadat het gezin, begin zestiger jaren, was verhuisd naar een ander huis -

(vervolgt op blz 4)

vervolg "In Memoriam..."

steeds op de Brusselsesteenweg maar nu in Gentbrugge, werd een zesde kindje, een meisje geboren dat helaas maar kort heeft geleefd, tot groot verdriet van onze broeder en zuster en hun kinderen.

Nooit zal ik vergeten dat ik als 22 jarige, in 1947 getroffen door een felle aanval van acute gewrichtsreuma, in hun huis (in de, toen riante, tuinkamer) gedurende een tweetal weken werd verzorgd terwijl alle gewrichten, tot de halswervels toe door die hart-slopende infectie waren aangetast. En nooit zullen we ook vergeten, de geestelijke steun die we als vrienden van de familie Bruyneel mochten ondervinden in die trieste periode in ons leven toen ons 8-jarig zontje Erwin in 1965 verongelukte.

Daarbij willen we vooral ook denken aan wat hij, samen met zijn in 1981 overleden vrouw, voor de Gentse Vergadering in al die jaren hebben betekend.

Met dankbaarheid herinneren we ons zijn dienst in de samenkomsten. Menigmaal mocht hij het Woord verkondigen. Gedurende zeker 45 jaar gold hij - door Gods genade - als één der 'steunpilaren' van de plaatselijke vergadering, zonder dan nog te vermelden wat hij voor de toenmalige vergaderingen in Vlaanderen mocht zijn.

De tegenslagen die hij in de laatste tien jaar van zijn leven moest ondervinden en het onvoldoende begrip voor hem, in de crisissituatie die daarvan het gevolg was, hebben hem veel verdriet gekost.

Wij willen de herinnering aan deze, ons zo plots ontvallen, geliefde broeder en vriend in ons hart blijven meedragen. De herinnering aan een fijne broeder, die reeds als nog jonge man de 'Vergadering 'op zijn hart droeg, die ook open stond en begrip opbracht voor gelovigen die over het vergaderen andere gedachten hadden, maar ook geliefde kinderen Gods waren. Bij onze vriend Jan geen spoor van 'sektarisch denken' maar een ruime en kritische blik op alle ware gelovigen die samen deel uit maken van de Gemeente, het Lichaam van Christus.

Jan heeft nu alle geliefden verwoegd die hem zijn voorgegaan om bij de Heer te zijn.

De vrienden die nog hier zijn en hem die tientallen jaren mochten kennen en waarden, zullen hem missen. Maar we mogen bij het gemis ook dit als troost weten: ' Bij de Heer is er een wederzien!'

Na een stemmige rouwdienst in de zaal van de 'School met de Bijbel-Gaspard de Coligny', waarin de broers Dato Steenhuis en Guido de Kegel zijn voorgegaan en het Woord mochten brengen aan de ca 400 - aanwezigen, werd onze geliefde broeder woensdag 7 augustus ten grave gedragen. Ook langs deze weg willen we zijn kinderen en kleinkinderen en zijn broer Willem van harte sterkte toewensen in de moeilijke tijd van rouwverwerking.